

STA IN DE BRES

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, vandaag wil ik een onderwerp aansnijden dat mij al een tijdje aan het hart gaat sinds het beluisteren van een prediking van voorganger br. Bert de Haan. De vraag die hij in het midden van de gemeente legde, was of wij kunnen wenen om hen die verloren dreigen te gaan. Kunnen wij huilen om onze medeburgers in onze diverse woonplaatsen in Nederland, die Jezus nog niet hebben aangenomen en daarom verloren dreigen te gaan? Als ik mijzelf deze vraag stel, moet ik bekennen dat ik hierin zo tekort schiet. Jawel, ik bid voor hen die verloren dreigen te gaan, maar ten diepste treur en ween ik niet over hen. Onze Heiland, de Here Jezus Christus, kon wenen over Jeruzalem toen Hij constateerde, dat het volk het verderf tegemoet ging, omdat het Gods bezoeken niet eens meer bemerkte. Men merkte Hem, de door God gezonden Redder, niet eens op! Luk. 19:41-44 – *“En als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar, Zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een begraafing rondom u zullen opwerpen, en zullen u omsingelen, en u van alle zijden benauwen; En zullen u tot den grond nederwerpen, en uw kinderen in u; en zij zullen in u den enen steen op den anderen steen niet laten; daarom dat gij den tijd uwer beoeking niet bekend hebt.”* Jezus weende, omdat Hij niet wil dat er ook maar één ziel verloren gaat. Omdat Hij zo veel van ieder mens houdt. 2 Petr. 3:9b – *“....., maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot beoeking komen.”*

Vanmorgen las ik in Ezech. 22:30 de volgende verzuchting van onze God en Vader: *“Ik zocht nu een man uit hen, die den muur mocht toemuren, en voor Mijn aangezicht in de bresse staan voor het land, opdat Ik het niet mocht verderven; maar Ik vond niemand.”* God zocht mensen om voor Jeruzalem te pleiten (want om deze stad ging het hier), maar Hij vond helemaal niemand. Niemand kon of wilde in de bres staan voor het volk, dat verloren dreigde te gaan (lees ook Jes. 59:16). Ten langen leste zond Hij daarom Zijn eigen Zoon Jezus.

Zijn wij wél bereid om in de bres te gaan staan voor allen in onze omgeving, die Jezus nog niet kennen? Kunnen wij voor hen pleiten en smeken? Kan God de Vader voortaan op ons rekenen als het gaat om onze familieleden, kennissen, medeburgers, mede-Nederlanders?

In Zijn geweldige bergrede zei Jezus in Matt. 5:4 – *“Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden.”* Ik paste deze uitspraak altijd toe op het bedroefd zijn vanwege de zonden die wij hebben begaan. Want zodra wij die zonden aan Jezus belijden, ontvangen wij vergeving en wordt ons hart gevuld met diepe, vertroostende vreugde. Onze zondelast is immers afgewenteld. Maar br. Bert de Haan benadrukte, dat Jezus' uitspraak óók betreft het kunnen treuren om degenen die verloren dreigen te gaan. Als wij dát kunnen, dan zal eens de dag aanbreken, dat ons hart met grote vreugde gevuld zal worden, namelijk ten vroegste op de dag, dat zij zich bekeren (en de engelen zullen meejuichen), en ten laatste op de dag dat wij in de hemel voor onze Heiland mogen verschijnen.

In de bres gaan staan kent meerdere aspecten. Het is niet alleen het plichtsgetrouw bidden voor de ander. Welke zijn die aspecten?

- a. Bereidheid om een godvrezend kanaal te zijn, waardoor God kan werken. God zoekt menselijke kanalen via welke Hij kan en wil werken. Wij moeten ons dus voor Hém openstellen.
- b. Liefde voor God is daarom onze uiteindelijke en belangrijkste motivatie.
- c. Die liefde voor onze lieve Vader in de hemel brengt droefheid met zich mee, als Hem door de ongehoorzaamheid van anderen verdriet en pijn wordt aangedaan.
- d. Als wij werkelijk in de bres wil staan, moeten wij degenen die verloren dreigen te gaan ook écht en in waarheid liefhebben.

- e. Want we zullen zelfs om vergeving van de zonden van die ander moeten kunnen pleiten. Alsof wij die zonden zelf hadden begaan.
- f. Dit betekent ook dat we onszelf uit liefde dienstbaar stellen aan die ander, onszelf willen prijsgeven en onszelf met de ander willen vereenzelvigen.
- g. Gods beloning voor het in de bres gaan staan voor een ander, is onze zaligheid en Zijn vertroosting.

De bijbel geeft enkele voorbeelden van personen die in de bres gingen staan voor anderen.

David

In de bres staan betekent dat wij diep bedroefd zijn, omdat zij die Jezus nog niet kennen of Hem zelfs verwerpen, Gods geboden niet (willen) gehoorzamen. David bad intens en hij weende hete tranen in Ps. 119:136 – *“Waterbeken vlieten af uit mijn ogen, omdat zij Uw wet niet onderhouden.”* De diepe achtergrond van zijn smeken was tweeledig. David was bedroefd, omdat hij zoveel van God hield. Het deed hem pijn, dat zijn geliefde God zo veel verdriet en pijn werd aangedaan door de ongehoorzaamheid van veel mensen aan Zijn geboden. En David had verdriet, omdat de overtreders verloren zouden gaan. Het waren zijn onderdanen en hij had hen lief.

Maar, prijst God, de dag van zijn vertroosting kwam. Want toen op een goede dag het volk en hijzelf vol vreugde en aanbidding de Arke des Verbonds binnenhaalden in Jeruzalem, kon en mocht hij juichen (1 Kron. 15:25-29).

Daniël

De profeet Daniël, die begon te bidden voor een spoedig einde aan de ballingschap waarin hij en zijn mede-Israëlieten waren gevoerd, was bereid om hun zonden op zich te nemen. Daniël was zelf een voorbeeldige rechtvaardige, een geliefd kind van God. Maar hij zat in zak en as en treurde en weende over de zonden van Israël. Het waren Israëls zonden waarom zij in ballingschap waren gevoerd en Daniël had er diep berouw over. Het waren niet zijn zonden, maar toch nam hij ze op zich en hij vereenzelvigde zich met het volk.

Dan. 9:3-10 – *“Ik bad dan tot den HEERE, mijn God, en **deed belijdenis**, en zeide: Och Heere! Gij grote en verschrikkelijke God, Die het verbond en de weldadigheid houdt dien, die Hem liefhebben en Zijn geboden houden. **Wij** hebben gezondigd, en hebben onrecht gedaan, en goddelooslijk gehandeld, en gerebelleerd, met af te wijken van Uw geboden, en van Uw rechten. En **wij** hebben niet gehoord naar Uw dienstknechten, de profeten, die in Uw Naam spraken tot onze koningen, onze vorsten en onze vaders, en tot al het volk des lands. Bij U, o Heere! is de gerechtigheid, maar **bij ons** de beschaamdheid der aangezichten, gelijk het is te dezen dage; bij de mannen van Juda, en de inwoners van Jeruzalem, en geheel Israël, die nabij en die verre zijn, in al de landen, waar Gij ze henengedreven hebt, om hun overtreding, waarmede zij tegen U overtreden hebben. O Heere! **bij ons** is de beschaamdheid der aangezichten, bij onze koningen, bij onze vorsten, en bij onze vaders, omdat **wij** tegen U gezondigd hebben. Bij den Heere, onzen God, zijn de barmhartigheden en vergevingen, alhoewel **wij** tegen Hem gerebelleerd hebben. En **wij** hebben der stem des HEEREN, onzes Gods, niet gehoorzaamd, dat wij in Zijn wetten wandelen zouden, die Hij gegeven heeft voor onze aangezichten, door de hand van Zijn knechten, de profeten.....
..... En nu, o Heere, onze God! Die Uw volk uit Egypteland gevoerd hebt, met een sterke hand, en hebt U een Naam gemaakt, gelijk hij is te dezen dage; **wij** hebben gezondigd, **wij** zijn goddeloos geweest.”*

Daniël had diep, diep berouw over Israëls zonden en hij betrok die zonden op zichzelf. Hij weende over die zonden, hij vastte ervoor. En met deze houding begon hij te pleiten voor zijn volk. Hij pleitte om Gods genade en Gods vergeving. En toen reageerde God, want het is Zijn verlangen en Zijn welbehagen dat wij voor verlorenen gaan pleiten en Hij wil gráág vergeven.

Dan. 9:16-21 – *“O Heere! naar al Uw gerechtigheden, laat toch Uw toorn en Uw grimmigheid afgekeerd worden van Uw stad Jeruzalem, Uw heiligen berg; want om onzer zonden wil en om onzer vaderen ongerechtigheden, zijn Jeruzalem en Uw volk tot versmaadheid bij allen, die rondom ons zijn. En nu, o onze God! hoor naar het gebed Uws knechts, en naar zijn smekingen; en doe Uw aangezicht lichten over Uw heiligdom, dat verwoest is; om des Heeren wil. Neig Uw oor, mijn God! en hoor, doe Uw ogen op, en zie onze verwoestingen, en de stad, die naar Uw Naam genoemd is; want wij werpen onze smekingen voor Uw aangezicht niet neder op onze gerechtigheden, maar op Uw barmhartigheden, die groot zijn. O Heere, hoor! o Heere, vergeef! o Heere, merk op en doe het, vertraag het niet! Om Uws Zelfs wil, o mijn God! Want Uw stad, en Uw volk is naar Uw Naam genoemd. Als ik nog sprak, en bad, en beleed mijn zonde, en de zonde mijns volks van Israël, en mijn smeking nederwierp voor het aangezicht des HEEREN, mijns Gods, om des heiligen bergs wil mijns Gods; Als ik nog sprak in het gebed, zo kwam de man Gabriël, dien ik in het begin in een gezicht gezien had, snellijk gevlogen, mij aanrakende, omtrent den tijd des avondoffers.”*

God antwoordde middels Zijn engel Gabriël. En hoe ontving Daniël zijn vertroosting? God bewoog korte tijd later het hart van de Perzische koning Kores. Hij gaf het volk toestemming om de tempel in Jeruzalem te herbouwen en terug te gaan naar het land Israël (Ezra 1).

Paulus

Ook apostel Paulus is een geweldig voorbeeld van iemand die in de bres ging staan. Zijn hart was zo bedroefd en ervoer veel innerlijke smart, omdat hij moest constateren dat zijn volk Jezus niet wilde aannemen en Hem verwierp. Het ging hem zo aan het hart, dat hij verzuchtte zijn eigen redding prijs te willen geven als daardoor zijn volk behouden kon worden. Rom. 9:1-3 – *“Ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet (mijn geweten mij mede getuigenis gevende door den Heiligen Geest), Dat het mij een grote droefheid, en mijn hart een gedurige smart is. Want ik zou zelf wel wensen verbannen te zijn van Christus, voor mijn broederen, die mijn maagschap zijn naar het vlees;”*

Paulus had ook de weg ontdekt waardoor hij anderen voor Jezus kon winnen, namelijk zichzelf geheel aan hen dienstbaar stellen (hetgeen uitsluitend mogelijk is door werkelijke liefde) en zichzelf met die anderen vereenzelvigen. 1 Cor. 9:19-23 – *“Want daar ik van allen vrij was, heb ik mijzelf allen dienstbaar gemaakt, opdat ik er meer zou winnen. En ik ben den Joden geworden als een Jood, opdat ik de Joden winnen zou; dengenen, die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet zijnde, opdat ik degenen, die onder de wet zijn, winnen zou. Degenen, die zonder de wet zijn, ben ik geworden als zonder de wet zijnde (Gode nochtans zijnde niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet), opdat ik degenen, die zonder de wet zijn, winnen zou. Ik ben den zwakken geworden als een zwakke, opdat ik de zwakken winnen zou; allen ben ik alles geworden, opdat ik immers enigen behouden zou. En dit doe ik om des Evangelies wil, opdat ik hetzelfde mede deelachtig zou worden.”*

Leest u in dit verband ook 1 Thess. 2:7-12. In 2 Cor. 12:15 merkte Paulus op, dat hij zichzelf graag ten koste voor anderen wilde geven: *“En ik zal zeer gaarne de kosten doen, en voor uw zielen ten koste gegeven worden; hoewel ik, u overvloediger beminnde, weiniger bemind worde.”* Is deze bereidheid ook in ons? We zullen Jezus ernstig hierom bidden!

Broeders en zusters, Jezus zei dat wij zalig zijn als wij treuren om hen die verloren dreigen te gaan. Dit heeft Zijn welbehagen. Hij zoekt bidders en verlangt dat we onze harten openen voor anderen. Hij wil dat we onze voorbeden voor anderen verbinden met wenen. Met droefheid die vanuit de diepte van onze ziel komt. Jezus wil onze ogen zegenen met tranen voor arme zielen die verloren gaan. Want Hij zoekt kanalen waardoor Hij kan werken om zielen van het verderf te redden. Dan zal Hij ons belonen met innerlijke vreugde en vertroosting. Als onze harten worden geopend voor verloren zielen, dán zal Jezus gaan werken in de gesloten harten om ons heen. Dan zal in Nederland een helder Licht gaan schijnen.

Geliefde broeders en zusters, moge onze hemelse Vader u en mij zegenen. Amen.